

Les jugadores de botifarra

Ens hem enamorat, desenamorat, hem plorat, hem acabat les carreres i ens hem fet grans

Foto: Giuseppe Milo

Devíem tenir catorze anys i passàvem l'estiu a Castellar de n'Hug. Ens mig agradava el mateix noi, però lluny de competir, vam decidir que seríem amigues. Els primers dies, com amb totes les amistats acabades d'estrenar, ens vam explicar la vida sense parar, assegudes als gronxadors de l'entrada del poble o mentre ens banyàvem a la piscina municipal sempre gelada o miràvem les parelles ballant pasdobles al so de l'acordió els divendres, a la plaça.

Quan acabàvem de sopar, anàvem al bar i esperàvem que en Ferran plegués de treballar a la fonda per anar a seure a algun lloc i petar la xerrada. Vam fumar les primeres cigarretes i ens vam beure els primers cubates. Vam aprendre a jugar a la botifarra com professionals. Crec que la màxima aventura d'aquells temps era agafar la moto i baixar fins a l'hotel a fer uns billars.

Durant l'any, com que no hi havia ni internet ni mòbils, ens escrivíem cartes llarguíssimes i ens posàvem al dia i, com a mínim un cop l'any, sempre el set de gener, passàvem el dia juntes a Barcelona. Hem cuidat la nostra amistat durant tot aquest temps, ella ha acceptat que sóc una despistada carregada de bones intencions que sempre s'oblida del seu aniversari i que sempre arriba tard a tot arreu i ens estimem amb totes les nostres virtuts i defectes.

Hi ha poques persones a qui conegui des de fa vint anys. L'Anna és una d'elles. I ahir vam celebrar el seu casament.

Imagineu-vos: des dels catorze fins ara, si ens n'han passat, de coses. Ens hem enamorat, desenamorat, hem plorat, hem acabat les carreres, hem viatjat i, al capdavall, ens hem fet grans. Quan em va dir que es casava, que ho feia a Castellar de n'Hug, i que faria el dinar a la Fonda

d'en Ferran, vaig tornar a tenir quinze o setze anys, a anar en motos de baixa cilindrada i a gronxar-me a l'entrada del poble, mentre menjava pipes.

Han passat més de vint anys, sí. Però sempre que ens veiem, malgrat algunes vicissituds, malgrat la rutina de les feines i que ara ens podem permetre fer menús de migdia quan quedem per dinar i no hem de passar amb un entrepà, seguim tenint quinze anys.

Aquest matí, quan m'he llevat, pensava en l'amistat. En aquells amics que sempre hi són, malgrat no parlar-hi cada dia, malgrat veure'ls un cop o dos l'any. Pensava en aquests fills que t'uneixen a determinades persones i em demanava què és allò que fa que no es trenquin. I ara, mentre escric això, m'adono que la resposta és molt senzilla.

Ahir, l'Anna, que canta de meravella, vestida de núvia, va regalar-nos el *You've got a friend*, de la Carole King. Jo, naturalment, plorava com una tieta des de baix, amb la seva germana al costat, mentre ella em donava la resposta a per què fa vint anys que som amigues: *I'll be there*.

És això: ser-hi i prou. O saber que hi ets i que l'altre també, sense formalitats ni demostracions. Córrer si cal córrer i *no news, good news*. I així han passat els anys, sense exigir-nos res i pensant-nos durant setmanes sense trucar-nos.

Sé que l'Anna, com molts altres amics, hi serà sempre. Hi serà plàcidament, com les coses boniques de la vida. I passaran vint anys i vint més encara i sempre que ens veiem, encara que no anem en moto ni bevem cubates de garrafa, tornarem a tenir quinze anys.

Deu ser que quan aprens a jugar a la botifarra de ben petit, mai abandones aquest llenguatge secret, d'espia internacional, que fa que t'entenguis només amb una mirada.